

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΑΙ ΛΟΙΠΟΙ ΚΑΙ ΛΟΙΠΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 38275/06)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

12 Φεβρουαρίου 2019

Η απόφαση αυτή είναι τελεσίδικη. Μπορεί να υπαχθεί σε μικροαλλαγές ως προς την μορφή.

Στην υπόθεση Τιβέριος και λοιποί κατά Τουρκίας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (δεύτερο τμήμα), συνεδριάζοντας σε επιτροπή, η σύνθεση της οποίας έχει ως εξής:

Paul Lemmens, *πρόεδρος,*

Jon Fridrik Kjølbro,

Ivana Jelić, *δικαστές,*

και Hasan Bakirci, *αναπληρωτής γραμματέας τμήματος,*

Αφού διασκέφθηκε σε δικαστικό συμβούλιο στις 22 Ιανουαρίου 2019,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία ελήφθη την πιο πάνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 38275/06) στρεφόμενη κατά της Δημοκρατίας της Τουρκίας, η οποία κατατέθηκε δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση») στις 7 Σεπτεμβρίου 2006 από έναν έλληνα υπήκοο και τέσσερις βέλγους υπηκόους («οι προσφεύγοντες»), αντίστοιχα τον κ. Πέτρο Τιβέριο («ο πρώτος προσφεύγων»), τον κ. Guy Robert Eustache Victor Van der Straeten, τον κ. Benoît Philippe Van der Straeten, την κ. Annick Jeanne S. Van der Straeten και την κ. Sylviane Jeanne G. Van der Straeten.

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπήθηκαν από τον κ. C. Akinçi, δικηγόρο του συλλόγου της Ισταμπούλ. Η τουρκική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τον αντιπρόσωπό της.

3. Στις 3 Ιουνίου 2017, η αιτίαση η ελκόμενη από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 της Σύμβασης κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση, εκείνη δε η οποία σχετίζεται με την διάρκεια της διαδικασίας κηρύχθηκε απαράδεκτη σύμφωνα με το άρθρο 54 § 3 του κανονισμού του Δικαστηρίου.

4. Η ελληνική κυβέρνηση άσκησε το δικαίωμά της να παρέμβει στην έγγραφη διαδικασία (άρθρο 36 § 1 της Σύμβασης και άρθρο 44 § 1 β) του Κανονισμού).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Οι προσφεύγοντες (πιο πάνω παράγραφος 1) έχουν γεννηθεί το 1926, το 1953, το 1957, το 1960 και το 1961 αντίστοιχα.

A. Το ιστορικό της υπόθεσης

6. Οι δικαιοπάροχοι του πρώτου προσφεύγοντος και της κ. Sophie Tiverios Van der Straeten – μητέρας των τεσσάρων άλλων προσφευγόντων – («οι δικαιοπάροχοι»), έλληνες υπήκοοι, ήταν συγκύριοι ενός οικοπέδου επιφανείας 194,20 τετραγωνικών μέτρων (τμήμα (*pafta*) αριθ. 83, νησίδα (*ada*) αριθ. 592, τεμάχιο (*parsel*) αριθ. 16), κείμενο στο Σαριγιέρ (Ιστανμπούλ), επί του οποίου βρισκόταμ ένα κτίσμα.

7. Στις 31 Δεκεμβρίου 1982, κατόπιν του θανάτου των δικαιοπαρόχων, το πρωτοδικείο του Σαριγιέρ ανέθεσε την διοίκηση του επιδίκου ακινήτου σε μία επίτροπο.

8. Στις 10 Οκτωβρίου 1988 και στις 31 Μαΐου 1990, το πρωτοδικείο της Ιστανμπούλ όρισε τον πρώτο προσφεύγοντα και την μητέρα των τεσσάρων άλλων προσφευγόντων ως τους μοναδικούς κληρονόμους των δικαιοπαρόχων και τους χορήγησε κληρονομητήρια.

9. Στις 24 Δεκεμβρίου 1990, το πρωτοδικείο του Σαριγιέρ όρισε έναν νέο επίτροπο σε αντικατάσταση της πρώτης επιτρόπου.

10. Στις 11 Ιουνίου 2001 απεβίωσε η μητέρα των τεσσάρων άλλων προσφευγόντων.

11. Στις 5 Ιουνίου 2003, το πρωτοδικείο του Μπέγιογλου όρισε τους τέσσερις τελευταίους προσφεύγοντες ως τους μοναδικούς κληρονόμους της μητέρας τους και τους χορήγησε κληρονομητήριο.

B. Η διαδικασία για την άρση της επιτροπείας

12. Εν τω μεταξύ, στις 14 Μαρτίου 1991, ο πρώτος προσφεύγων και η μητέρα των τεσσάρων τελευταίων προσφευγόντων ζήτησαν από το πολυμελές πρωτοδικείο του Σαριγιέρ («το δικαστήριο») την άρση της επιτροπείας η οποία είχε διαταχθεί με σκοπό την διοίκηση του ακινήτου που ανήκε στους δικαιοπαρόχους.

13. Στις 14 Οκτωβρίου 1997, το δικαστήριο αποφάσισε να διαγράψει την υπόθεση από το πινάκιο για τον λόγο ότι οι διάδικοι είχαν αμελήσει να προβούν στις διαδικαστικές πράξεις που τους βάρυναν.

14. Στις 13 Ιανουαρίου 1998, οι ενδιαφερόμενοι κατέθεσαν στο δικαστήριο μία νέα αίτηση άρσης της επιτροπείας.

15. Στις 25 Νοεμβρίου 1999, το δικαστήριο έκανε δεκτή την αίτηση των ενδιαφερομένων.

16. Στις 6 Απριλίου 2000, το Ακυρωτικό Δικαστήριο αναίρεσε το μέρος της απόφασης που αφορούσε τον πρώτο προσφεύγοντα, έλληνα υπήκοο, για τον λόγο ότι δεν υπήρχε σύμβαση αμοιβαιότητας μεταξύ της Τουρκίας και της Ελλάδας όσον αφορά την απόκτηση ακινήτων δια κληρονομικής διαδοχής. Αναίρεσε επίσης το μέρος της απόφασης που αφορούσε την μητέρα των τεσσάρων τελευταίων προσφευγόντων, κρίνοντας ότι έπρεπε να καθοριστεί η υπηκοότητά της.

17. Κατόπιν της έναρξης ισχύος του νέου αστικού κώδικα (αριθ. 4721) την 1^η Ιανουαρίου 2002, η συζήτηση επαναλήφθηκε από το πρωτοδικείο της Σαριγιέρ.

18. Στις 22 Δεκεμβρίου 2004, το πρωτοδικείο της Σαριγιέρ απέρριψε την αίτηση των ενδιαφερομένων για τον λόγο ότι ήταν έλληνες υπήκοοι και ότι η προϋπόθεση της αμοιβαιότητας μεταξύ της Τουρκίας και της Ελλάδας δεν πληρούνταν.

19. Στις 6 Οκτωβρίου 2005, το Ακυρωτικό Δικαστήριο επικύρωσε την απόφαση αυτή. Η απόφασή του κοινοποιήθηκε στον δικηγόρο των ενδιαφερομένων στις 7 Νοεμβρίου 2005.

20. Στις 20 Φεβρουαρίου 2006, το Ακυρωτικό Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση διόρθωσης την οποία είχε καταθέσει ο δικηγόρο των ενδιαφερομένων, για τον λόγο ότι, δυνάμει του άρθρου 440 του νόμου αριθ. 1086 επί της πολιτικής δικονομίας, δεν επιτρεπόταν η κατάθεση αίτησης διόρθωσης κατά της απόφασης της 6 Οκτωβρίου 2005. Η νέα αυτή απόφαση κοινοποιήθηκε στον δικηγόρο των ενδιαφερομένων στις 20 Μαρτίου 2006.

Γ. Διαδικασία για τον ορισμό του Δημοσίου Ταμείου ως κληρονόμου των δικαιοπαρόχων

21. Εν τω μεταξύ, στις 23 Νοεμβρίου 1993, το Δημόσιο Ταμείο είχε ζητήσει από το πολυμελές πρωτοδικείο του Σαριγιέρ να κηρύξει τους δικαιοπαρόχους σε αφάνεια και να το αναγνωρίσει ως κληρονόμο τους.

22. Στις 7 Νοεμβρίου 2006, το δικαστήριο δέχθηκε το αίτημα αυτό. Σημείωσε ότι η αίτηση για την άρση της επιτροπείας επιτροπείας η οποία είχε διαταχθεί με σκοπό την διοίκηση του επιδικού ακινήτου, την οποία είχαν καταθέσει ο πρώτος προσφεύγων και η μητέρα των τεσσάρων τελευταίων προσφευγόντων, είχε απορριφθεί και ότι πληρούνταν οι προϋποθέσεις κήρυξης της αφάνειας και μεταβίβασης της περιουσίας στο Δημόσιο Ταμείο που προβλέπονται από το άρθρο 588 του νέου αστικού κώδικα – και από το άρθρο 530 του παλαιού αστικού κώδικα (αριθ. 743) – (πιο πάνω παράγραφος 27). Κήρυξε έτσι τους δικαιοπαρόχους σε

αφάνεια και διέταξε την μεταβίβαση της κυριότητας του επιδίκου ακινήτου στο Δημόσιο Ταμείο.

23. Στις 4 Ιουνίου 2007, το Ακυρωτικό Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση που κατέθεσαν οι προσφεύγοντες και επικύρωσε την πρωτόδικη απόφαση.

24. Στις 4 Φεβρουαρίου 2008, το Ακυρωτικό Δικαστήριο απέρριψε επίσης την αίτησή τους για διόρθωση της απόφασης.

25. Στις 18 Ιουνίου 2008, το επίδικο ακίνητο καταχωρίστηκε στο κτηματολόγιο στο όνομα του Δημοσίου Ταμείου.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ

26. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο και η πρακτική εν προκειμένω, μεταξύ των οποίων και το άρθρο 35 που σχετίζεται με το κτηματολόγιο, περιγράφονται, εν μέρει, στις αποφάσεις *Αποστολίδη και λοιποί κατά Τουρκίας* (αριθ. 45628/99, §§ 49-56, 27 Μαρτίου 2007) και *Nacaryan και Deryan κατά Τουρκίας* (αριθ. 19558/02 και 27904/02, §§ 17-24, 8 Ιανουαρίου 2008).

27. Εξάλλου, δυνάμει του άρθρου 588 του νέου αστικού κώδικα και του άρθρου 530 του παλαιού αστικού κώδικα, ο δικαστής εκδίδει, με αίτηση του Δημοσίου Ταμείου, μία απόφαση κήρυξης σε αφάνεια (*gairplik*) για τα πρόσωπα η κατάσταση ζωής των οποίων παραμένει άγνωστη και η περιουσία των οποίων διοικείται επί δέκα έτη από επίτροπο. Εκτός αντίθετης διάταξης, εφόσον κανείς δικαιούχος δεν παρουσιαστεί κατά την διάρκεια του διαστήματος δικαστικής τοιχοκόλλησης που προηγείται της κήρυξης σε αφάνεια, τα περιουσιακά στοιχεία του προσώπου που κηρύχθηκε σε αφάνεια περιέρχονται στο Δημόσιο Ταμείο.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΑΡΙΘ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

28. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι η αδυναμία τους να κληρονομήσουν το επίδικο ακίνητο το οποίο προηγουμένως ανήκε στους δικαιοπαρόχους τους παραβίασε το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. (...)»

29. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί την θέση αυτή.

A. Επί του παραδεκτού

30. Η Κυβέρνηση επικαλείται την μη τήρηση της εξάμηνης περιουσίας η οποία προβλέπεται από το άρθρο 35 § 1 της Σύμβασης, εκτιμώντας ότι η απόφαση του Ακυρωτικού Δικαστηρίου της 6 Οκτωβρίου 2005 είναι εκείνη που συνιστά την τελεσίδικη εθνική απόφαση. Θεωρεί ότι η απόφαση του Ακυρωτικού Δικαστηρίου της 20 Φεβρουαρίου 2006, η οποία απέρριψε την αίτηση διόρθωσης της απόφασης, δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη για τον υπολογισμό της προθεσμίας των έξι μηνών διότι, κατά την Κυβέρνηση, δεν ήταν δυνατόν να κατατεθεί αίτηση διόρθωσης κατά της απόφασης της 6 Οκτωβρίου 2005. Τέλος, πάντοτε κατά την άποψη της Κυβέρνησης, ούτε οι αποφάσεις που εκδόθηκαν μέσα στο πλαίσιο της διαδικασίας για τον ορισμό του Δημοσίου Ταμείου ως κληρονόμου των δικαιωπαρόχων πρέπει να ληφθούν υπόψη για τον υπολογισμό της προθεσμίας αυτής, για τον λόγο ότι η διαδικασία αυτή δεν αφορούσε την άρση της επιτροπείας ούτε την αναγνώριση των προσφευγόντων ως κληρονόμων. Η προσφυγή, η οποία κατατέθηκε στις 7 Σεπτεμβρίου 2006, είναι επομένως εκπρόθεσμη.

31. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η παρούσα υπόθεση αφορά την αδυναμία των προσφευγόντων να κληρονομήσουν το επίδικο ακίνητο το οποίο προηγουμένως ανήκε στους δικαιωπαρόχους τους. Αντίθετα με την Κυβέρνηση, εκτιμά ότι οι αποφάσεις που εκδόθηκαν μέσα στο πλαίσιο της διαδικασίας για τον ορισμό του Δημοσίου Ταμείου ως κληρονόμου των δικαιωπαρόχων πρέπει να ληφθούν υπόψη για τον υπολογισμό της προθεσμίας των έξι μηνών διότι η μεταβίβαση της κυριότητας του ακινήτου στο Δημόσιο Ταμείο διατάχθηκε με την περάτωση της διαδικασίας αυτής. Η τελεσίδικη εθνική απόφαση είναι συνεπώς η απόφαση του Ακυρωτικού Δικαστηρίου της 4 Φεβρουαρίου 2008. Ως εκ τούτου, η προσφυγή η οποία κατατέθηκε στις 7 Σεπτεμβρίου 2006 δεν είναι εκπρόθεσμη.

32. Έπεται ότι η προκαταρκτική ένσταση της Κυβέρνησης πρέπει να απορριφθεί.

33. Διαπιστώνοντας επίσης ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 α) της Σύμβασης και ότι αυτή δεν προσκρούει κατά τα λοιπά σε οποιονδήποτε άλλο λόγο απαραδέκτου, το Δικαστήριο την κηρύσσει παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

34. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι προσφεύγοντες δεν είχαν, όσον αφορά το ακίνητο των δικαιοπαρόχων τους, ούτε μία παρούσα περιουσία ούτε μία εύλογη προσδοκία να κληρονομήσουν την περιουσία αυτή. Υποστηρίζει προς τούτο ότι, δυνάμει του άρθρου 35 του νόμου περί κτηματολογίου, οι μη τούρκοι υπήκοοι δεν μπορούσαν να αποκτήσουν δια κληρονομικής διαδοχής την κυριότητα ενός ακινήτου κειμένου στην Τουρκία παρά μόνον, κατά την άποψή της, εφόσον πληρούνταν η προϋπόθεση της αμοιβαιότητας. Μνημονεύει προς τούτο τους περιορισμούς οι οποίοι υπήρχαν στην Ελλάδα προκειμένου περί της απόκτησης ακινήτων από τούρκους και βεβαιώνει ότι η προϋπόθεση της αμοιβαιότητας δεν πληρούνταν. Αναφέρει επίσης ότι το κληρονομητήριο δεν παραθέτει τα πράγματα που αποτελούσαν την περιουσία του αποβιώσαντος και ότι αυτό δεν έχει ισχύ δεδικασμένου.

35. Οι προσφεύγοντες αμφισβητούν τα επιχειρήματα της Κυβέρνησης. Ισχυρίζονται ειδικότερα ότι, στην βάση των ιδίων κληρονομητηρίων, τα εθνικά δικαστήρια διέταξαν την άρση της επιτροπείας η οποία είχε διαταχθεί για να επιτρέψει την διοίκηση ενός άλλου περιουσιακού στοιχείου των δικαιοπαρόχων.

36. Η ελληνική κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι προσφεύγοντες ήταν δικαιούχοι «περιουσίας» με την έννοια του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 ή τουλάχιστον μιας «εύλογης προσδοκίας». Κατά την ελληνική κυβέρνηση, η παρέμβαση στο δικαίωμα των προσφευγόντων για σεβασμό της περιουσίας τους δεν προβλεπόταν από την εθνική νομοθεσία ούτε από τις γενικές αρχές του διεθνούς δικαίου.

37. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σε υποθέσεις οι οποίες έθεταν ζήτημα παρόμοιο με αυτό της προκείμενης υπόθεσης, είχε καταλήξει στην παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 για τον λόγο ότι η εφαρμογή του άρθρου 35 του νόμου περί κτηματολογίου δεν μπορούσε να εκληφθεί ως επαρκώς προβλέψιμη για τους προσφεύγοντες (*Αποστολίδη και λοιποί κατά Τουρκίας*, αριθ. 45628/99, §§ 71-78, 27 Μαρτίου 2007, *Nacaryan και Deryan κατά Τουρκίας*, αριθ. 19558/02 και 27904/02, §§ 45-60, 8 Ιανουαρίου 2008, *Φωκάς κατά Τουρκίας*, αριθ. 31206/02, §§ 42-45, 29 Σεπτεμβρίου 2009, και *Γιαννοπούλου κατά Τουρκίας*, αριθ. 12030/02, §§ 40-50, 14 Ιανουαρίου 2014).

38. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο δεν βλέπει κανένα λόγο για να καταλήξει σε διαφορετικό συμπέρασμα εν προκειμένω. Πράγματι, εκτιμά ότι οι προσφεύγοντες, των οποίων η συγγενική σχέση με τους δικαιοπαρόχους αποδείχθηκε με βεβαιότητα (πιο πάνω παράγραφοι 8 και 11), μπορούσαν να θεωρήσουν εύλογα ότι πληρούσαν όλες τις προϋποθέσεις που

απαιτούνταν για την κληρονομική διαδοχή του επιδίκου ακινήτου. Οι ενδιαφερόμενοι είχαν επομένως «εύλογη προσδοκία», με την έννοια της νομολογίας του Δικαστηρίου, ότι θα αναγνωριζόταν το δικαίωμα κυριότητάς τους (πιο πάνω αναφερόμενη *Nacaryan και Deryan*, 4 56, πιο πάνω αναφερόμενη *Φωκάς*, § 34, και πιο πάνω αναφερόμενη *Γιαννοπούλου*, § 47).

39. Δεδομένου ότι η εφαρμογή, εν προκειμένω, του άρθρου 35 του νόμου περί κτηματολογίου δεν μπορούσε να εκληφθεί ως επαρκώς προβλέψιμη για τους προσφεύγοντες, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η επίδικη παρέμβαση είναι ασύμβατη με την αρχή της νομιμότητας και ότι είναι συνεπώς αντίθετη προς το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 (πιο πάνω αναφερόμενη *Αποστολίδη και λοιποί*, § 78, πιο πάνω αναφερόμενη *Nacaryan και Deryan*, § 60, πιο πάνω αναφερόμενη *Φωκάς*, § 44, και πιο πάνω αναφερόμενη *Γιαννοπούλου*, § 50).

40. Κατά συνέπεια, υπήρξε παραβίαση της διάταξης αυτής.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

41. Στην βάση των ιδίων πραγματικών περιστατικών, οι προσφεύγοντες επικαλούνται μία παραβίαση των άρθρων 6 και 14 της Σύμβασης.

42. Λαμβανομένης υπόψη της σκέψης που ανέπτυξε στο πεδίο του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν είναι αναγκαίο να εξετάσει χωριστά τις αιτιάσεις αυτές (πιο πάνω αναφερόμενη *Αποστολίδη και λοιποί*, §§ 79-82).

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

43. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

44. Οι προσφεύγοντες αξιώνουν 1 εκατομμύριο ευρώ (EUR) για την υλική ζημία. Σε στήριξη της αξίωσής τους, προσκομίζουν μία έκθεση η οποία συντάχθηκε από πραγματογνώμονα λογίστρια στις 2 Ιανουαρίου 2018, σύμφωνα με την οποία η αξία

του επιδίκου ακινήτου την ημερομηνία αυτή ανερχόταν σε 485.725 τουρκικές λίρες (TRY), ήτοι 107.837 EUR περίπου σύμφωνα με την τότε ισχύουσα ισοτιμία. Στο σημείο αυτό, προσθέτουν ότι στερήθηκαν του μισθωτικού εισοδήματος του επιδίκου ακινήτου επί είκοσι επτά έτη. Αξιώνουν επιπλέον 200.000 EUR για την ηθική βλάβη. Ζητούν τέλος, χωρίς να διευκρινίζουν το ύψος του, ένα ποσό δίκαιο και εύλογο για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη και την αμοιβή του δικηγόρου τους.

45. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις αυτές. Υποστηρίζει ειδικότερα ότι το ποσό το οποίο ζητείται για ηθική βλάβη δεν έχει σχέση με την αξία του επιδίκου ακινήτου ούτε με την εκτίμηση που υπάρχει στην πραγματογνωμοσύνη η οποία προσκομίστηκε από τους προσφεύγοντες.

46. Όσον αφορά την υλική ζημία, το Δικαστήριο αποφασίζει ότι το εναγόμενο Κράτος θα πρέπει να καταβάλει στους προσφεύγοντες ένα ποσό το οποίο υπολογίζεται στην βάση της σημερινής αξίας του εν λόγω ακινήτου (*Αποστολίδη και λοιποί κατά Τουρκίας* (δίκαιη ικανοποίηση), αριθ. 45628/99, § 14, 24 Ιουνίου 2008). Προς τούτο, πρέπει να ληφθεί υπόψη η πραγματογνωμοσύνη που προσκομίστηκε από τους προσφεύγοντες. Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, το Δικαστήριο εκτιμά προσήκον το ποσό των 107.837 EUR και το επιδικάζει από κοινού στους προσφεύγοντες για την υλική ζημία.

47. Όσον αφορά την ηθική βλάβη, επιδικάζει από κοινού στους ενδιαφερόμενους το ποσό των 5.000 EUR (ομοίως, § 17).

48. Όσον αφορά το αίτημα που αναφέρεται στα έξοδα και την δικαστική δαπάνη, το Δικαστήριο το απορρίπτει λόγω της απουσίας σχετικών εγγράφων.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 της Σύμβασης.
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 της Σύμβασης.
3. *Αποφαίνεται* ότι δεν συντρέχει λόγος εξέτασης των αιτιάσεων που έλκονται από τα άρθρα 6 και 14 της Σύμβασης.
4. *Αποφαίνεται*,
(α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει, εντός τριών μηνών, τα ακόλουθα ποσά, προς μετατροπή στο νόμισμα του εναγομένου Κράτους με την ισοτιμία η οποία θα ισχύει την ημέρα της εξόφλησης:

i. 107.837 EUR (εκατόν επτά χιλιάδες οκτακόσια τριάντα επτά ευρώ), πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο από τους προσφεύγοντες, για την υλική ζημία,

ii. 5.000 EUR (πέντε χιλιάδες ευρώ), πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο από τους προσφεύγοντες, για την ηθική βλάβη,

(β) ότι από την λήξη της πιο πάνω προθεσμίας και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξηθούν με έναν απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς εκείνο της οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 12 Φεβρουαρίου 2019, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού του Δικαστηρίου.

(υπογραφή)

Hasan Bakirci

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Paul Lemmens

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 20 Μαρτίου 2019

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος